

*Van chaos
naar succes*

*Van chaos
naar succes*

Trudy Feijen

Schrijver: Trudy Feijen
Coverontwerp: Bas van Leeuwen
ISBN: 9789402126044
© Trudy Feijen

'All great changes are preceded by chaos'
Deepak Chopra

Het zou zomaar kunnen dat de grootse tegenslagen in je leven de basis vormen voor jouw succes. Dat de chaos het cement is om je te inspireren en weer te gaan creëren. Dat het daadwerkelijk zo is dat dat wat je doorleeft je sterker maakt.

Wat is chaos nou eigenlijk? De encyclopedie vertelt het volgende: '**Chaos** (Grieks: gapende ruimte). Het grote niets. Een onmetelijke zwarte, lege ruimte zonder begin en zonder eind. Voor de Chaos bestond er niets. De Chaos is het begin van alles.'

De chaos in mijn leven betekende 'het niets meer weten'; niet weten hoe je ergens uit moet komen, je uitgeblust voelen, continu overmand worden door een gevoel van falen, van verdriet, van boosheid. Door een mix van emoties die elkaar in een rap tempo afwisselen. Chaos was de neerwaartse spiraal waar geen einde aan kwam. Een spiraal waar ik me middenin bevond en die enkel harder ging draaien.

Tótdat ik de kracht van de chaos ontdekte. De woelige chaos werd de oorsprong van inspiratie en creatie. Ik leerde mijn angsten onder ogen zien, deze te accepteren zodat ik ze kon transformeren.

Het boek neemt je mee in deze persoonlijke reis van ontwikkeling. Het geeft antwoorden op hoe ook jij deze

transformatie kunt inzetten, wat je ervoor nodig hebt en wat je kunt gaan loslaten. Hoe je van overleven naar leven gaat.

Ik schreef het boek voor mensen die net als ik de touwtjes over hun leven weer in eigen handen willen gaan nemen. Die hun leven een nieuwe wending willen geven en er klaar voor zijn te gaan geloven dat ze in alle opzichten meer zijn dan dat ze over zichzelf denken of dachten.

Speciale dank gaat uit naar mijn grote liefde Bob. Hij is mijn steun en toeverlaat en mijn zeer talentvolle medetrainer.

Naar mijn moeder. Ik dank haar voor de inspiratie en de kracht die ik van haar meekreeg.

Mijn broer die er met zijn liefdevolle wijsheid op de juiste momenten is.

Naar Mayke Wijnen die mij de ondersteuning en vakkundige begeleiding gaf bij het schrijven van mijn eerste boek, maar bovenal mijn leven heeft verrijkt met de prettige gesprekken die we hebben.

Mijn vriendinnen die me de moed geven om met dit boek naar buiten te treden.

En natuurlijk aan de mensen die het mij extreem moeilijk maakten, zodat ik kon groeien naar wie ik nu ben.

Trudy Feijen,
December 2014

Dit boek is beschreven vanuit mijn beleving. Toch heb ik ervoor gekozen om wegens privacy redenen enkele namen in dit boek anders weer te geven of weg te laten.

Juni 2013.

Ik open mijn ogen, de eerste zonnestralen verlichten de slaapkamer. Het belooft een warme dag te worden, maar ik voel enkel een koude leegte. Ik heb een brok in mijn keel, een baksteen in mijn buik. Dit is de dag. Mijn grootste nachtmerrie wordt werkelijkheid.

Ik kijk naast me. Een voorzichtige glimlach krult mijn mondhoeken. Mijn grote liefde. Aan mijn zijde.

En toch blijft het een eenzaam moment. Ik haal diep in door mijn neus en zucht uit. Ik draai op mijn rug en staar naar het plafond. Heb ik iets gemist? Komt het ooit nog goed? Hoe kom ik hier doorheen?

Honderden gevoelens en gedachten vechten om voorrang, maar geen enkele die antwoord biedt.

Ik heb gefaald, ik voel me een mislukking. Alles wat ik in die jaren trachtte op te bouwen, ben ik kwijt. En toch is vandaag mijn enige reddingsboei om deze last van mijn schouders te laten glijden. Deze jarenlange machtsstrijd wordt vandaag beëindigd. Tenminste, als hij niet weer roet in het eten gooit...

Een volgende zucht duwt mijn benen over de rand van het bed. Een douche moet me ontdoen van alle negatieve gedachten. Ik sluit mijn ogen. In gedachten laat ik het water alle vuiligheid met zich meenemen om te verdwijnen waar het hoort: in het putje.

Beneden staat mijn man Bob al aan het aanrecht. Hij maakt een ontbijtje voor me. In stilte. Ik buig mijn hoofd en ontwijk zijn blik, zijn armen, zijn warmte. Ik zou breken als ik het zou toelaten. En dus laat hij me. Hij is er gewoon. Als altijd.

De stilte volgt ons de auto in. Wat zeg je ook op een dag als deze? Een dag die al minstens honderd keer door mijn gedachten ging. In mijn hoofd doorliep ik alle scenario's, maar het is onmogelijk om me een voorstelling te maken van zoiets intens. Van een einde aan dertien jaar levenswerk, twaalf jaar bloed zweet en tranen. Alle energie die ik erin stopte, al mijn dromen..... Weg. Hoe heb ik het ooit zover kunnen laten komen?

Mijn leven startte op een extreme manier in een gewelddadige omgeving. Het zou de rode draad van mijn jeugd betekenen.

Mijn vader kreeg een zeer ernstig motorongeluk. Hoewel hij er wonderwel levend uitkwam, was een hersenaandoening een lelijk litteken dat achterbleef. Hij was nu niet alleen alcoholist, maar werd ook gewelddadig.

Hemel en aarde bewoog hij om zijn zwangere vrouw, mijn moeder, zo ver te krijgen het kindje te laten weghalen. Ze was echter vastberaden het op de wereld te zetten.

En zo beviel mijn moeder van haar derde kindje. Dat was ik. Trudy. Ik groeide op in Son en Breugel, bij mijn ouders, samen met mijn broer en zus die acht en negen jaar ouder zijn. Qua uiterlijk lijk ik niet echt op hen: ik heb een ander postuur, een ander huidtype.

Dat vond ik altijd al vreemd, als kind al. Ik vroeg me al snel af of ik wel de dochter van mijn vader ben. Ik voelde dat hij dezelfde twijfel kende, maar erkennen zou hij het nooit. Er werd thuis met geen woord over gerept. En dus was hij gewoon mijn vader.

Met mijn moeder had ik wel een intense band. Ze was een bijzondere vrouw. Zij wist als iemand kanker had, zelfs of het goed kwam. Ze wist als wij een onvoldoende hadden op ons rapport dat we niet lieten zien. Ze voelde de dingen feilloos aan, was heel intuïtief.

Mijn vader kon daar niet mee omgaan. Dat uitte hij

in geweld. Hij kon haar wel slaan, maar ze had zoveel meegemaakt in haar leven dat hij haar geen pijn kon doen. Dus mishandelde hij mij, om haar te raken.

Het was voor haar de reden om naar Portugal te vluchten. Ze had daarbij de keuze: alleen vertrekken of met mij. Ze wist dat mijn vader haar verleden zou aangrijpen om aangifte te doen van ontvoering. Bovendien had ik een ontzettend hechte band met de zus van mijn moeder, tante Dien. Zij zorgde voor mij.

En dus vertrok mijn moeder alleen.

Dat was ongelooflijk moeilijk voor haar. Mensen spraken er schande van: dat ze mij achterliet bij mijn vader. Ik heb me echter nooit in de steek gelaten gevoeld. Ik vond het een dapper besluit. Ze vertrok uit liefde voor mij.

Liefde is niet ten koste van alles iemand bij je houden. Liefde is ook loslaten, fysiek dan. Want in wezen heeft ze me nooit losgelaten. En dat voelde ik. We hielden contact en als ik haar nodig had, was ze er. Ik leerde van haar dat werkelijk contact en een echte band niet in de frequentie tot uiting komt, maar in het moment.

Die momenten waren de korte periodes dat mijn moeder terug in Nederland was. Ik verbleef zodoende samen met mijn broer en zus bij mijn vader. Ik ken hem niet anders dan een gewelddadige man. Ik was vijf jaar toen ik voor het eerst uit huis werd geplaatst. Hij brak mijn kaak en er waren wurgsporen te zien.

Zo groeide ik op in verschillende pleeggezinnen, afgewisseld met periodes bij mijn vader. De zorg was er in die tijd op ingericht dat je als kind het beste thuis kon opgroeien. Mijn vader greep dat aan om me telkens weer naar huis te halen.

Ik was een stil en teruggetrokken meisje. Ik brak alles in mijn lijf, maar sprak er niet over. Ik moest afwachten of de

gezinshulp de signalen oppikte. En als dat gebeurde, was het de vraag hoe lang ik in een pleeggezin kon blijven voor mijn vader me weghaalde.

Ik werd zodoende tussen twee werelden geslingerd; die van thuis en de pleeggezinnen. Enerzijds voelde die plekken als een veilig onderkomen. Ik voelde me er geborgen. Anderzijds had ik het gevoel tussen de andere kinderen een stapje extra te moeten doen om gezien te worden. Ik kreeg te horen dat ik dankbaar moest zijn: zij deden dit voor mij.

Ik heb echter ook ervaren hoe het kan zijn om in de warmte en gezelligheid van een gezin te leven. Wat teamwork is en wat hard werken betekent.

Zo woonde ik in een gezin dat een eigen horecaonderneming had. Om 22.30 uur haalden ze me uit bed om de afwas te doen. Dat ik de volgende dag examen had, maakte niet uit. En ik zeurde daar ook niet over. Zij gaven mij veel. Ik kon best wat teruggeven. Ook deed ik daar de nodige mensenkennis op. Er kwamen allerlei soorten mensen in het bedrijf en iedereen had zijn eigen verhaal. Net zo goed als ik.

Als mijn vader me weer thuishaalde, was ik het liefst bij de paarden of bij tante Dien.

Haar thuis was mijn toevluchtsoord. Ik zie haar nog voor me. Een echte tante Dien; een stevige dame met bloemetjesjurk en ontzettend zorgzaam. Zij was mijn tweede moeder.

Tante Dien was niet de vrouw van veel woorden. En die waren ook niet nodig. Zij liet me voelen dat ik meer dan welkom was. Dat zij – net zo goed als ik – het fijn vond dat ik er was. Zij liet mijn bad vollopen na het paardrijden, maakte ovenfrietjes en warme soep op uit een pakje. Het maakte niets uit. Bij tante Dien was alles lekker. Zij zorgde ervoor dat ik kleren had. Het was me een raadsel

waar ze die kocht. Foeilelijk waren ze, maar ik had in elk geval iets om aan te trekken. Ik sliep bij haar in bed. Bij tante Dien voelde ik de warmte. Het was er een paradijs.

Ze woonde aan de Kanaaldijk in Son, samen met haar andere zus, tante Mien. Tante Dien en tante Mien. Beiden verloren al vroeg hun man. Tante Dien was getrouwd met oom Piet. Hij overleed toen ik twee was. Hij was gek van mij, vertelde ze. Maar ik kan me hem niet herinneren. Ze vertelde over hun huwelijk, hoe gek hij op haar was. Nooit had ze een andere man leren kennen, het gemis van oom Piet was te groot. Hun trouwfoto stond stevast in de slaapkamer. Ze waren elkaars liefde van het leven.

Kinderen kregen ze niet. Tante Dien bracht wel twee adoptiekinderen die hun ouders verloren groot. En mij.

Zij voelde of zag als het thuis was misgegaan, maar ze vroeg er niet naar. Wij spraken nooit over mijn situatie. Nee, dat was geen gemis. Ik vond het juist fijn om een potje te kaarten zonder erover na te denken.

Het enige dat ik bij tante Dien miste, waren de dieren. Thuis hadden we honden en katten. Het was voor mij, naast mijn broer, een reden om weer naar huis te gaan. Maar al heel snel belandde ik weer bij tante Dien. Die ruimte daar rondom het huis, de liefde en de vrijheid die ik kreeg... Geen gezeur, ik moest niks. Ondanks alles was het voor mij een veilige basis. Een onderkomen zoals ik het thuis niet kende.

*Ik staar naar buiten, in stilte. Ook Bob zwijgt nog altijd.
De bomen razen voorbij, de uitgestrekte weilanden
weerspiegelen de leegte in mij. De zon legt me haar warmte
op, maar biedt geen bevrijding aan de diep gevangen kou.*

Geen parkeerplek te vinden. De onrust kruipt omhoog, van mijn maag naar mijn borst tot in mijn nek. Elke druppel is er één teveel.

Ik gris mijn telefoon uit mijn tas en bel één van mijn werknemers. Ik tik met mijn hand op mijn bovenbeen. Waarom neemt ze niet op? Zouden ze me wel willen zien vandaag? Zouden ze boos zijn? Verdrietig? Dan hoor ik haar stem.

‘We zitten op het terras’, zegt ze.

Is het goed als we ook komen?

‘Ja, natuurlijk.’

Bob draait de auto in één van de spaarzame parkeerplekken. Met het lood in mijn schoenen stap ik uit. Mijn adem duwt zich samen in mijn keel, mijn spieren verkrampen, de maagzweren laten meer dan eens voelen dat ze er zijn. Ik krimp ineen, zie sterren voor mijn ogen en verlies mijn evenwicht. Ik grijp me vast aan de auto en sluit mijn ogen. Mijn werknemers hebben me nodig. Ze zitten al maanden zonder salaris. Hoe moet dat nu met hun hypotheken? Zouden ze nog werk vinden?